

Hvad da først Dyrtidstillæget angaar, forekommer det os vel mindre begrundet, at Regjeringen iaar har søgt en Løsning af dette Spørgsmaal paa Finantsloven og saaledes forladt den Vej, som fulgtes ifjor, da et tilsvarende Tillæg begjæredes paa særlig Lov. Men efterat Regjeringen har vundet Landsthingets Tilslutning for denne Fremgangsmaade til Trods for de meget stærke Indvendinger, der netop fra Landsthingets Side tidligere have været rettede herimod, se vi ikke nogen Grund til for vort Vedkommende at reise formelle Indsigelser mod den saaledes valgte Behandlingsmaade. I Sagens Realitet skjønne vi ikke, at der foreligger tilstrækkelig Grund til at fravige det Forslag, vi om samme Sag have stillet og fastholdt for det forløbne Finantsaar. Den forhaandenværende Revision af Lønningslovene, der nu i anden Samling foreligger Rigsdagen, arbejder sig fremad med saa megen Besværighed, at det yderligere maa forøge Folkethingets Betænkelighed ved at tilveiebringe en midlertidig Ordning, som er stiftet til at svække Regjeringens Interesse for den almindelige Revision, der endelig skal bringe de baade af formelle og faglige Grunde lidet ønskelige Dyrtidsspørgsmaal ud af Verden. Paa den anden Side kunne vi ikke i Hensynet til Lønningsrevisionen finde tilstrækkelig Grund til at negte de mindre heldig stillede Statsfunktionærer et Tillæg i Finantsaaret, som ikke foregriber Revisionen, og som anbefales saavel af Lidskonjunkturerne som af den Betragtningssmaade, der forekommer os at gaa igjennem de af Folkethinget alt vedtagne Lønningslove. Vi stille derfor Forslag om at føre Dyrtidstillæget tilbage til den Skikkelse, hvori det oftere af Folkethinget er vedtaget for det foregaaende Finantsaar. Skjøndt vi vilde have foretrukket at gennemføre dette Forslag paa Finantslovens forskellige Paragrafer i Lighed med, hvad der er stet i Regjeringens Forslag, have vi dog, efterat Regjeringen, som hosfølgende Brevvevling viser, af Hensyn til Liden har ment at maatte negte sin Medvirkning til en saadan Fordeling, troet at burde indskrænke os til at opstille Tillæget som et samlet Forslag paa § 26 paa samme Maade, som det har været vedtaget af Folkethinget for det foregaaende Finantsaar.

Statskassens Tilskud til Universitetet er forøget fra 50,000 Kr. til 136,000 Kr. Som bekendt, vedrører dette Spørgsmaal ikke i nogen Maade Størrelsen af den Bevilling, der i Finantsaaret skal ydes til Universitetets Birkfomhed. Herom er der ingen Uenighed. Heller ikke bestrides det længer, at Tilskudet, hvad enten det bevilges af den almindelige Statskasse eller af den særlige Universitetskasse, i begge Tilfælde udredes af Statsmidler, som staa ganske i samme Forhold til Bevillingsmagten. Hvad man tilsigter afgjort ved den foreslaaede Forhøielse, er derimod et rent theoretisk Spørgsmaal om det Omfang, hvori en særlig Universitetskasse skal opretholdes. Hvor liden virkelig Interesse der nu end knytter sig til den herom foreliggende Meningsforskjel, se vi dog ingen Grund til at fravige den i en Række bestaaende Ordning, som er fremgaaet af en Overenskomst mellem samtlige Lovgivningsfaktorer, saa meget mindre som den ifjor fra Regjeringens Side bebudede Overveielse af Universitetets samlede Forhold og hele fundatsmæssige Stilling stadig lader vente paa sig.

Stiftsmidlernes yderligere Anvendelse til Forøgelse af mindre og, som nu foreslaaet, ogsaa af mellemstore Præstefalds Indtægter maa vi fremdeles modsætte os. Da et Flertal af Folkethinget i Samlingen 1877—78 enedes om at godkjenne den paabegyndte Beklipning af de større Præstefald og tilfæde Anvendelsen af det derved Indvundne til Forbedring af svagere lønede Præstembeder, modsatte vi os det hertil sigtende Forslag, fordi vi forudsaa, at dets Betagelse væsentlig maatte svække Interessesen for en almindelig Præstelønningslov hos dem, der nærere en fra vor modsat Opfattelse af Betingelserne og Grundsætningerne for en saadan Reform. De senere Forhandlinger om denne Sag have viist, i hvilken Grad vore Betænkeligheder vare velgrundede. Disse Forhandlinger indeholde ingen Opfordring for os til at gaa videre paa den Vej, som det i 1877—78 imod vor Modstand lykkedes at føre Folkethinget ind paa. En endelig Afgjørelse af den hele Præstelønnings-sag forekommer os vedblivende at burde være enhver Regjering's Opgave; i en virkelig Bestræbelse for at løse denne vil man finde det bedste Middel mod Tvivlsmaal af den her foreliggende Art.

Det af Landsthinget gjenoptagne Forslag om Bevilling til en Bisitatsreise i Grønland blev i Folkethinget støttet og bekæmpet af Medlemmer fra alle Partier. Forslaget har for os ingen principiel Betydning, og vi skulle ganske henstille dets Afgjørelse til Thingets Skjøn.

De Dmposteringer, der ere foretagne i det andet Thing vedrørende Budgetterne for Sorø Akademi, det lærde Skolevæsen og Seminarierne, og som ikke angaa nogen Uenighed om Bevilling til disse Institutioner, deles sig i tvende Dele. Til første Gruppe hører Overstyrtningen af c. 10 Bidrag til kommunale eller private Latin- og Realskoler fra det lærde Skole-